

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119466716
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6119466716.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Danice Kočíčkovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: 1/ H. R., nar. XX. Z. XXXX, bytom V. XX, G. R. a 2/ B. R., nar. XX. K. XXXX, bytom V. XX, G. R., o zaplatenie 7.066,11 Eur istiny s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, č.k. 2Csp/31/2020-359 zo dňa 29. marca 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/ a 2/ **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, ktoré je im žalobca **p o v i n n ý** zaplatiť v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 2Csp/31/2020-359 zo dňa 29. marca 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalobu zamietol (prvá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal uložiť žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 7.328,91 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Svoju aktívnu legitimáciu vyvodil zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019, uzavretej medzi postupcom C. a ním ako postupníkom, ktorou mu postupca postúpil pohľadávku voči žalovaným. Jeho právny predchodca uzavrel so žalovanými dňa 24.06.2011 zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky a zo zmluvy a Všeobecných obchodných podmienok vyplývajú podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky ich splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností. Ďalej žalobca tvrdil, že žalovaní neplnili svoje povinnosti podľa zmluvy, najmä neplnili stanovený termín splátok a tak postupca podaním zo dňa 19.06.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16.06.2017 a vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 8.408,61 Eur, pozostávala z istiny vo výške 4.648,66 Eur, riadneho úroku vo výške 3.045,98 Eur, úrokov z omeškania vo výške 713,97 Eur. Výška a špecifikácia pohľadávok bola generovaná bankovým systémom, predstavuje aktuálne dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Po postúpení pohľadávky žalovaní vykonali čiastočné úhrady, žalovaná suma tak ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 7.328,90 Eur a pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 3.568,96 Eur, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 3.045,98

Eur a z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 713,97 Eur. Žalobca uplatnil aj nárok na úrok z omeškania.

1.2 Z odôvodnenia tiež vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní dňa 13.01.2020 pod sp. zn. 33Up/1962/2019 vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi uplatnený nárok a nahradiť mu trovy konania. Žalovaní v podanom odpore poukázali na spotrebiteľský charakter zmluvy medzi nimi a žalobcom (resp. ich právnym predchodcom) a zdôraznili ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Vzniesli námietku premlčania. Uviedli, že posledná splátka, ktorú žalobcovi uhradili v plnej výške dňa 22.08.2014, bola splátka omeškanej splátky splatnej dňa 25.07.2014. Následne vo viacerých úhradách ešte uhradili splátku splatnú dňa 25.08.2014. Ďalšiu splátku žalobcovi uhradili až dňa 02.12.2014 vo výške 80,80 Eur. Odo dňa 02.12.2014 žalobcovi ani raz neuhradili splátku vo výške mesačnej splátky dojednanej v zmluve, vždy išlo o čiastočné plnenia. Z uvedeného dôvodu mali zato, že prvá omeškaná splátka, pre nesplnenie ktorej veriteľ využil právo na zosplatnenie celého nezaplateného dlhu, bola splátka splatná dňa 25.09.2014, následne splátka splatná dňa 25.10.2014 a 25.11.2014. K omeškaniu troch splátok teda došlo dňa 25.11.2014, premlčacia doba pre celý zvyšok dlhu začala plynúť už dňa 25.11.2014 a uplynula dňom 25.11.2017. Mali zato, že žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty, a preto žiadali, aby súd žalobu zamietol.

1.3 Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 2Csp/31/2020-234 zo dňa 08.10.2020 (ďalej len „rozsudok prvý v poradí“) prvou výrokovou vetou konanie v časti o zaplatenie sumy 262,80 Eur zastavil, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovaným 1/, 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, svojím uznesením č.k. 11CoCsp/6/2021-277 zo dňa 15.04.2021 rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Z odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia pre okresný súd vyplynulo, že podľa názoru odvolacieho súdu z výzvy zo dňa 24.04.2017 a ani z oznámenia o zosplatnení zo dňa 19.06.2017 nevyplýva, pre ktorú omeškanú pohľadávku veriteľ dlh zosplatnil. Výzva na zaplatenie uvádza omeškanie so splácaním pohľadávky ku dňu 23.04.2017 vo výške 3.020,13 Eur. Uvedenie splátky, pre ktorú právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, nevyplýva zo žaloby, z vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti úveru a nie je obsiahnuté v písomných vyjadreniach. Až následne v podanom odvolaní žalobca tvrdil, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2017. Odvolací súd okresnému súdu vyčítal, že tento nesprávne dotvoril skutkový stav tým, že ustálil, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.09.2017. Bolo však právom veriteľa pristúpiť k zosplatneniu pohľadávky, nie jeho povinnosťou. Okresný súd tak rozsudok, prvý v poradí, založil na domnienke, pre nezaplatenie ktorej splátky veriteľ k zosplatneniu pristúpil. Odvolací súd tiež vyčítal, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie posudzoval, či boli splnené podmienky postúpenia pohľadávky podľa ustanovenia § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.483/2001 Z.z.“ alebo „Zákon o bankách“) a podmienky postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 17 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.129/2010 Z.z.“) s prihliadnutím na ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Úlohou súdu prvej inštancie bolo v ďalšom konaní posúdiť vecnú legitímáciu strán sporu, najmä pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, vyhodnotenie platnosti právneho úkonu - postúpenia pohľadávky na žalobcu, platnosť právneho úkonu - zosplatnenia pohľadávky.

1.4 Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 52, § 53 ods.9. § 565 Občianskeho zákonníka, § 9 ods.1, ods.2, § 17 ods. 1, ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Po zrušení rozsudku prvého v poradí a vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie, okresný súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 29.03.2022; vyzval žalobcu k oznámeniu, pre nezaplatenie ktorej splátky sa stal zročným celý dlh, právny zástupca žalobcu súdu oznámil, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2017.

1.5 Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 24.06.2011 bola medzi právnym predchodcom žalobcu, C. a žalovaným 1/ a 2/ uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, v ktorej je uvedená výška úveru 10.000,- Eur, druh úveru: spotrebný úver na čokoľvek, typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti, 15,90% ročne, s úrokom z omeškania 5% ročne, spôsobom poskytnutia úveru jednorázovo bezhotovostne, so spracovateľským poplatkom

239,-Eur uhradeným pri uzatváraní úverovej zmluvy z prostriedkov úveru, poplatku za správu úveru 2,99 Eur mesačne, poplatkom za upomienku 25,-Eur, výškou splátky a splatnosti od prvého čerpania úveru vo výške 33,91 Eur mesačne k poslednému dňu kalendárneho mesiaca; od 25.07.2011 vo výške 188,61 Eur mesačne k 25. dňu v kalendárnom mesiaci, počte splátok 96 od 25.07.2011 a konečnou splatnosťou úveru 25.06.2019. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 18,87 %, priemerná hodnota RPMN 12,52 %, celková čiastka spojená s úverom 18.378,30 Eur, ručenie resp. poistenie nebolo vyžadované. Okresný súd zároveň zistil, že právny predchodca žalobcu žalovaným 1/ a 2/ adresoval výzvy zo dňa 24.04.2017, v ktorých im oznámil, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 23.04.2016 (chyba v písaní, správne malo byť 23.04.2017) vo výške 3.020,13 Eur a vyzval ich na uhradenie dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy. Listinné doklady preukazujúce doručenie týchto výziev žalovaným 1/ a 2/ žalobca nepredložil; žalovaná potvrdila, že výzvy im boli riadne doručené. Listom zo dňa 19.06.2017 právny predchodca žalobcu žalovaným 1/ a 2/ oznámil, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C. s účinnosťou od 01.01.2017 a oznámil im, že banka vyhlásila ku dňu 16.06.2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Oznámenia boli žalovaným 1/ a 2/ doručené dňa 26.06.2017. Skutkovým zistením okresného súdu bolo zistenie, že zmluvou o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 22.03.2019 C. pohľadávku voči žalovaným 1/ a 2/ postúpila žalobcovi. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že zostatok pohľadávky ku dňu postúpenia bol 8.408,61 Eur spolu s príslušenstvom. Právny zástupca žalobcu na výzvu súdu oznámil, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2017.

1.6 Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu okresný súd ustálil, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ je vzťahom spotrebiteľským, na ktoré je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. Preskúmaním zmluvy okresný súd zistil, že zmluva o splátkovom úvere neobsahuje údaj o celkovej výške úveru a teda náležitosť vyplývajúcu z ustanovenia § 9 ods.2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.. Suma 239,-Eur ako spracovateľský poplatok mala byť a aj bola uhradená pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru. Právny predchodca žalobcu do spotrebiteľského úveru zahrnul i spracovateľský poplatok, ktorý súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je. Takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a zakazuje ju. Žalovaným bol teda poskytnutý v skutočnosti úver nie vo výške 10.000,-Eur, ale vo výške 9.761,-Eur. Celková výška úveru musela byť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. uvedená správne; následkom absencie tejto náležitosti je sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods.1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.. Uvedené vyplýva aj zo záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C377/14 zo dňa 21.04.2016 pri aplikovaní Smernice 2008/48/ES. Na základe uvedeného okresný súd ustálil, že nesprávne uvedená výška spotrebiteľského úveru má vplyv aj na RPMN. Ak právny predchodca žalobcu do celkovej výšky úveru zahrnul aj spracovateľský poplatok, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od výšky úveru. S neuvedením, resp. nesprávnou výškou RPMN je rovnako spojená sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

1.7 Okresný súd sa zároveň zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu a platnosťou zosplatenia pohľadávky. Zdôraznil, že vrátenie spotrebiteľského úveru bolo dohodnuté v splátkach, ktoré žalovaní nesplácali riadne a včas v zmysle zmluvy. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru definuje ustanovenie § 53 ods.9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka; tieto musia byť splnené kumulatívne pre platné a zákonné zosplatenie pohľadávky. Z ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že vyžaduje pred zosplatením úveru výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Zároveň z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Právo podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty a za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Vyžaduje sa, aby veriteľ v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Z uvedeného okresný súd vyvodil, že veriteľ je časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie do splatnosti tej splátky, ktorá nasleduje po uplynutí troch mesiacov od nezaplatenia splátky. V uvedenej lehote musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, inak jeho právo zaniká.

1.8 Uvedené právne východiská okresný súd uplatnil na prejednávanej veci a zistil, že žalobca predložil výzvu zo dňa 24.04.2017 s upozornením, že ak do 15 dní od doručenia výzvy nedôjde k úhrade dlžnej sumy, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Ak právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť dňa 19.06.2017, uvedený postup nebol v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Okresný súd v tomto smere vychádzal aj z tvrdenia žalobcu, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2017. Ak splátka splatná dňa 20.05.2017 mala spôsobiť zosplatenie, s poukazom na ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka mohol veriteľ zosplatiť úver až dňa 20.09.2017, a teda tri mesiace od uplynutia tejto splátky. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii okresný súd zdôraznil, že k platnému zosplateniu nedošlo a z toho dôvodu s poukazom na ustanovenie § 17 ods.1, ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. nemohol pôvodný veriteľ postúpiť platne pohľadávku na žalobcu. Z uvedeného dôvodu okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

1.9 Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 255 ods.1 a § 256 Civilného sporového poriadku. Konštatoval, že v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 262,80 Eur zavinili zastavenie konania žalovaní a naopak, v časti zaplatenie sumy 7.066,11 Eur mali žalovaní plný úspech. Z uvedeného dôvodu okresný súd žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“), v ktorom navrhol, aby odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 390 písm. a) a b) C.s.p. rozhodol vo veci sám tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v celom rozsahu. Namietal odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods.1 písm. b), f) a h) C.s.p., tvrdil tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Odvolateľ v konkrétnostiach tvrdil, že jeho právny predchodca pristúpil k zosplateniu úveru v súlade so zákonom. Interpretáciu ustanovenia § 565 v spojení s § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka považoval za nesprávnu, žiadne z uvedených ustanovení neuvádza, že by veriteľ mohol úver zosplatiť výlučne po troch mesiacoch od nezaplatenia splátky alebo, že by 3-mesačné omeškanie dlžníka muselo nastať po tej konkrétnej splátke, pre ktorú je napokon udelené právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad by v praxi znamenal nemožnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru pre nezaplatenú splátku, nakoľko najbližšou splatnosťou nasledujúcej splátky právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre túto konkrétnu splátku zaniká. Ustálil, že výklad súdu prvej inštancie, že medzi splátkou, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a vyhlásením mimoriadnej splatnosti, musí byť dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace, je v praxi nemožný a z právnych predpisov ani nevyplýva. Odvolateľ sa tak nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.05.2017 nemohlo dôjsť k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že súd neposudzuje splnenie podmienok podľa § 565 a § 53 ods.8 Občianskeho zákonníka izolovane, ale neprípustne ich zlučuje.

2.2 Žalobca zdôraznil, že k uplatneniu práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 16.06.2017; mohlo k tomu dôjsť len v prípade, ak to bolo medzi stranami dohodnuté, čo bolo v konaní preukázané; došlo k uvedenému pre nesplnenie splátky splatnej dňa 25.05.2017; k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka došlo v súlade s ustanovením § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, nakoľko bolo preukázané, že žalovaní boli v dlhšom ako trojmesačnom omeškaní s platením splátok a súčasne boli upozornení na možnosť uplatnenia tohto práva. Žalobca tak mal zato, že jeho právny predchodca riadne splnil všetky zákonné podmienky pre platné zosplatenie v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa vyjadril, že ak ustanovenie § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka vyžaduje trojmesačné omeškanie na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, neznamená to, že by sa druhá veta ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských sporoch nemala použiť. Znamená to len tú skutočnosť, že ak by bolo toto právo využité skôr, než sa dostal spotrebiteľ do trojmesačného omeškania s platením splátok, bolo by využité v rozpore s ustanovením § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka. Uvedenú argumentáciu žalobca uzavrel tvrdením, že ak veriteľ uplatňuje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka v právnom vzťahu vzniknutom zo spotrebiteľskej zmluvy,

musí byť spotrebiteľ v 3-mesačnom omeškaní s platením splátok a musí byť súčasne upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, napriek tomu však môže byť toto právo dodávateľom uplatnené v zmysle druhej vety § 565 Občianskeho zákonníka len pre nesplnenie splátky, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva; v súdnej veci tak ide o splátku splatnú dňa 25.05.2017. Ak súd prvej inštancie uvedené ustanovenia vyložil inak, jeho výklad bol contra legem, nakoľko takýto výklad z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka nevyplýva. V tomto smere poukázal na odôvodnenie judikátu R4/2021, v ktorom sa Najvyšší súd SR rozhodol tak, že: „Z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka však vyplýva, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Inak povedané, právo veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je podľa citovaného ustanovenia časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky.“ Odvolateľ v rámci tejto argumentácie poukázal na niektoré rozhodnutia krajských súdov, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 15CoCsp/13/2020 zo dňa 25.05.2020 a uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 5Co/114/2017 z 28.04.2017.

2.3 Odvolateľ tiež tvrdil, že v konaní riadne preukázal, že žalovaný 1/ na pojednávaní potvrdil doručenie výziev s upozornením na možnosť zosplatenia; skutkové tvrdenie, či tieto výzvy boli riadne doručené, nemožno spochybňovať. Zároveň reagujúc na závery súdu prvej inštancie odvolateľ tvrdil, že po tom, ak zosplatenie bolo platné, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 17 ods.1, ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca je tak v konaní aktívne vecne legitimovaný a ak súd prvej inštancie svojim výkladom dospel k záveru o opaku, vec nesprávne posúdil a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.4 Odvolateľ sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere bol uvedený nesprávny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru vo výške 10.000,-Eur, keďže v deň čerpania úveru bola žalovaným zaúčtovaná suma vo výške 239,-Eur ako spracovateľský poplatok. Z platobnej histórie vyplýva, že žalovaný dňa 24.06.2011 čerpali úver v sume 1.325,93 Eur, 6.936,93 a 1.498,14 Eur, ktoré boli poukázané na ich účet a 239,-Eur suma na úhradu spracovateľského poplatku. Na účet žalovaných tak bola poukázaná suma vo výške 10.000,-Eur a následne bola v deň čerpania zrealizovaná aj ďalšia účtovná operácia vo výške 239,-Eur na úhradu spracovateľského poplatku. Uvedené si zmluvné strany dohodli v zmluve, že spracovateľský poplatok bude uhradený z prostriedkov úveru, čo sa v prejednávanej veci aj skutočne stalo. Odvolateľovi tak nebolo zrejmé, z čoho okresný súd vyvodil, že žalovaným bol poskytnutý v skutočnosti úver nie 10.000,-Eur, ale vo výške 9.761,-Eur, keďže úverová zmluva obsahuje správny údaj o výške poskytnutého úveru. Zaúčtovanie dohodnutého spracovateľského poplatku bolo v zmluve v rámci kontraktáčného procesu riadne dohodnuté. V aplikačnej praxi nie je vôbec relevantné, či takto spracovateľský poplatok bude zaúčtovaný v deň poskytnutia úveru alebo ho spotrebiteľia budú platiť priebežne ako súčasť pravidelných mesačných splátok v tom ktorom mesiaci počas trvania úverového vzťahu. Platobná história pritom obsahuje účtovné predpisy, a teda nie reálne úhrady a ich započítanie. Z platobnej histórie vyplýva, že na úvod bol predpísaný spracovateľský poplatok za uzatvorenie zmluvy; bol však zaplatený jednorazovo pri prvom poskytnutí úveru, čo vyplýva z obsahu zmluvy a následných predpisov v platobnej histórii.

2.5 V tomto smere žalobca tvrdil, že okresný súd sa vôbec nezaoberal možnosťou, že žalovaní mohli mať na účte aj svoje vlastné finančné prostriedky a neskúmal, či práve z týchto svojich finančných prostriedkov nemohol byť uhradený spracovateľský poplatok. Ustálil tak, že podľa jeho názoru zmluva obsahuje správny údaj o výške poskytnutého úveru a z toho dôvodu je aj RPMN uvedená v zmluve správne.

3. Žalovaní v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Stotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu, nakoľko nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky medzi bankou a žalobcom. Žalovaní v písomnom vyjadrení zdôraznili, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 24.04.2017, označenej ako predžalobná upomienka, čo má za následok neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Vyjadrenie žalovaného 1/ na pojednávaní smerovalo vo všeobecnosti na otázku súdu, či si preberajú doručované zásielky, a teda nie konkrétnej zásielky s výzvou a upozornením na možnosť predčasného zosplatenia. Ani jeden zo žalovaných nepotvrdil, že mu bola doručená do

dispozičnej sféry konkrétne predžalobná výzva zo dňa 24.04.2017. Uviedli tiež, že nie sú si ani vedomí skutočnosti, že im takáto výzva bola doručená; z uvedenou výzvou sa oboznámili až v spore pred okresným súdom a nemajú vedomosť o tom, že by sa s jej obsahom mali možnosť oboznámiť aj v minulosti.

3.1 Žalovaní tiež uviedli, že z predložených listín sa im javí, že žalobca nepreukázal, že veriteľ ich písomne vyzval k úhrade omeškanej časti peňažného záväzku s oznámením, že pristúpi k postúpeniu pohľadávky tretej osobe. Neboli v konaní pred súdom prvej inštancie predložené doručky, ani obálky s doručenkou po vrátení zásielky adresátovi, ktoré by preukazovali doručenie aspoň jednej z výziev do dispozičnej sféry žalovaných. V tomto smere poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R4/2021, z ktorého vyplýva, kedy je zásielka doručená, resp. sa považuje za doručenú. V konaní pred súdom prvej inštancie potom nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu výzvu v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách žalovaným doručoval. Bez takejto výzvy pohľadávka nemôže byť postúpená. Aj v tomto smere tvrdili, že postúpenie pohľadávky bolo neplatné.

3.2 Žalovaní sa stotožnili so záverom súdu prvej inštancie, pre ktorý tento žalobu v celom rozsahu zamietol, a teda z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

3.3 Žalovaní napokon nesúhlasili ani s argumentáciou odvolateľa vo vzťahu k poukázaniu sumy úveru na ich účet; z platobnej histórie priloženej k žalobe nie je zrejmé, že veriteľ na ich účet vyplatil sumu vo výške 10.000,-Eur.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaných písomne napriek výzve súdu prvej inštancie nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania postupom podľa ustanovenia § 387 ods.1, ods.2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

5.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní.

7. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie konal o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 7.328,91 Eur s príslušenstvom; tvrdil a preukazoval, že pohľadávku nadobudol na základe postúpenia pohľadávky od pôvodného veriteľa C., ktorý so žalovanými uzavrel zmluvu č.392791410 dňa 24.6.2011. Na základe uvedenej zmluvy mal byť žalovaným poskytnutý úver vo výške 10.000,-Eur za podmienok ustanovených zmluvou o splátkovom úvere. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu vyvodil zo zmluvy o postúpení pohľadávok; pred postúpením pohľadávky na žalobcu došlo právnym predchodcom žalobcu k zosplatneniu pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovaným. Pokiaľ ide o zosplatnenie pohľadávky k tomuto došlo ku dňu 16.6.2017, na základe písomného oznámenia pôvodného veriteľa zo dňa 19.6.2017; žalobca v spore výslovne oznámil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo pre nezaplata splátky splatnej dňa 25.5.2017.

7.1 Okresný súd rozsudkom, prvým v poradí, konanie v časti o zaplata sumy 262,80 Eur zastavil (z dôvodu čiastočného späťvzatia), vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 11CoCsp/6/2021-277 zo dňa 15. apríla 2021 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (vo výroku, v ktorom žalobu zamietol) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie bol záver, že okresný

súd nesprávne dotvoril skutkový stav tým, že ustálil, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.9.2014.

7.2 Odvolací súd už v zrušujúcom rozhodnutí konštatoval nesporný záver o tom, že zmluva, vymedzujúca právny vzťah medzi žalobcom (resp. jeho predchodcom) a žalovanými je zmluvu spotrebiteľskou. Rovnako nebolo sporné, že žalovaní ako spotrebiteľia sa zaviazali splatiť úver v splátkach; predpísané splátky riadne neplatili už od splatnosti splátky splatnej dňa 25.9.2014. Nebolo sporné, že pôvodný veriteľ využil právo na zosplatnenie celej pohľadávky z dôvodu omeškania so splácaním splátok; sporná ostala platnosť zosplatnenia pohľadávky pôvodným veriteľom; či k zosplatneniu došlo v súlade s ustanoveniami § 53 ods.9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a následne či žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia, a teda, či postúpenie pohľadávky na žalobcu pôvodným veriteľom bolo platné.

7.4 K zosplatneniu odvolací súd už v zrušujúcom uznesení uviedol, že z § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v prípade plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, môže veriteľ uplatniť právo podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, a teda žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Zosplatnenie úveru je právnym úkonom veriteľa, kedy už nemá záujem na dohodnutom plnení v splátkach, prevažne z dôvodu neplnenia splátok riadne a včas a oznámením o zosplatnení úveru nastáva stav, kedy môže veriteľ za dodržania ustanovenia § 53 ods.9 a § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť nárok na úhradu celého dlhu. V prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ako v prejednávanej veci, má dodávateľ povinnosť v zmysle ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka čakať s uplatnením práva na predčasné zosplatnenie úveru tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú k zosplatneniu pristúpil; prvé tri mesiace omeškania dlžníka s danou splátkou (pre ktorú veriteľ pristupuje k zosplatneniu úveru) nemôže dodávateľ zosplatniť celý dlh, pretože by tým porušil ustanovenie § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

7.5 Odvolací súd opakuje prv vyslovený názor, ktorým sa súd prvej inštancie riadil; a teda, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je lex specialis k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka; veriteľ by logicky nemohol vykonať zosplatnenie do splatnosti najbližšej splátky a zároveň dodržať požiadavku vyplývajúcu z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zotrváva na názore, že posledná veta v § 565 Občianskeho zákona sa na prípady, na ktoré dopadá ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevzťahuje; poslednú vetu § 565 Občianskeho zákonníka pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno; dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, a teda, že zosplatneniu predchádza výzva na zaplatenie s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pričom v takom prípade možno zosplatniť úver najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Je potrebné zdôrazniť, že právo zosplatniť úver môže veriteľ (dodávateľ pri spotrebiteľských úveroch) vykonať len vtedy, ako uplynula zákonná lehota (tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky) a na takýto postup spotrebiteľa upozornil a zároveň, že omeškanie so zaplatením splátky ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti trvá.

8. Z obsahu spisu je zrejmé, že k Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru došlo listom zo dňa 19.6.2017, a to ku dňu 16.6.2017; oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala výzva zo dňa 24.4.2017, v ktorej právny predchodca žalobcu uviedol: „banka Vám oznamuje, že ste v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 23.4.2016 vo výške 3.020,13 Eur. Dlžnú sumu uhradte najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy... Ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradíte, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou celá pohľadávka banky a vy stratíte možnosť zaplatiť ju v splátkach“.

8.1 Z vyššie uvedenej argumentácie vyplýva, že ak dodávateľ uplatnil právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a ak postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, mohol tak urobiť len pre splátku, s ktorou bol žalovaný v omeškaní najmenej tri mesiace (môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky). Ak žalobca výslovne vyhlásil, že k zosplatneniu pristúpil kvôli nezaplateniu splátky splatnej dňa 25.5.2017, určil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre posúdenie platnosti zosplatnenia pohľadávky; k zosplatneniu (16.6.2017) došlo do splatnosti nasledujúcej splátky (25.6.2017); od splatnosti splátky a omeškania s jej zaplatením však nedošlo k uplynutiu troch mesiacov.

8.2 Z uvedeného pre odvolací súd vyplýva, že k zosplatneniu úveru nedošlo postupom súladným s ustanovením § 53 ods.9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že dlžníci boli v omeškaní nielen so zaplatením splátky splatnej dňa 25.5.2017, ale aj predchádzajúcich splátok, a to už od splátky splatnej dňa 25.9.2014. Bolo právom, nie povinnosťou veriteľa pre omeškanie dlžníka so zaplatením splátok pristúpiť k zosplatneniu celého úveru; ak výslovne vyhlásil, že k zosplatneniu pristúpil pre nezaplatenie splátky splatnej 25.5.2017, sám určil relevanciu takéhoto právneho úkonu z hľadiska jeho platnosti.

8.3 Nejde totiž iba o samotný úkon zosplatnenia, ale aj o právne následky, ktoré takýto úkon môže vyvolávať a aj vyvoláva. Zosplatnenie má totiž dopad nielen na stratu výhody splátok pre dlžníka a možnosť pre veriteľa vymáhať aj splátky, ktoré v zmysle splátkového kalendára nie sú splatné. Zosplatnenie ale určuje aj ďalší režim jednotlivých splátok; po zosplatnení vyvstáva otázka, ktoré doposiaľ nezaplatené splátky sa stávajú splatnými, aká premlčacia doba sa uplatňuje pre jednotlivé splátky splatné pred zosplatnením pohľadávky a pre splátky, ktoré mali byť splatné až po dátume zosplatnenia; navyše zosplatnenie má za následok stanovenie rozhodného dátumu pre počítanie premlčacej doby. Právny úkon smerujúci k zosplatneniu by mal byť dostatočne určitý aby už z neho bolo možné jednoznačne vyvodiť, pre ktorú nezaplatenú splátku veriteľ (dodávateľ) k zosplatneniu pristupuje; a to aj z dôvodu právnej istoty oboch účastníkov zmluvného vzťahu; pre veriteľa vedomosť, v akej dobe je potrebné nárok uplatniť v prípadnom súdnom konaní bez tlaku prípadnej námietky premlčania a pre dlžníka práve pre vedomosť, kedy nárok voči nemu vyplývajúci zo zosplatneného úverového vzťahu môže vznesením námietky premlčania odvrátiť. Vo všeobecnosti dodávateľa takto nepostupujú; v jednostranných úkonoch smerujúcich k zosplatneniu úveru splátku, pre ktorú k zosplatneniu pristupujú neuvádzajú. Ak však v danom prípade veriteľ až v súdnom konaní výslovne uviedol, pre ktorú nezaplatenú splátku k zosplatneniu pristúpil, z neho tvrdeného skutkového stavu v tejto otázke musel súd vychádzať. Nakoľko však z vyššie uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k splátke splatnej dňa 25.5.2017 do zosplatnenia pohľadávky nedošlo k uplynutiu troch mesiacov od splatnosti nezaplatenej splátky, zosplatnenie bolo neplatné pre rozpor práve s ustanovením § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

9. Občiansky zákonník ako všeobecný právny predpis (lex generalis) v § 525 vymedzuje okruh pohľadávok, ktoré postúpiť nemožno. Postúpenie určitých pohľadávok však môže byť špeciálnymi právnymi predpismi zakázané alebo dovolené za súčasného splnenia ďalších podmienok; takýmto špeciálnym právnym predpisom (lex specialis) je aj zákon o bankách, konkrétne jeho ustanovenie § 92 ods.8. V súvislosti s postúpením pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru na nebankový subjekt Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 uviedol, že „v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods.8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané.“. Z uvedeného nemožno vyvodiť iný záver než ten, že postúpenie pohľadávky banky na nebankový subjekt je možný za súčasného splnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 92 ods.8 zákona o bankách; prvou podmienkou je písomná výzva banky adresovaná klientovi na úhradu dlžného záväzku a druhou je omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky dlhšie ako 90 dní. Súladnosť postupu právneho predchodcu žalobcu však bolo potrebné posudzovať nielen v intenciách vyššie uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o bankách, ale aj s ustanovením § 17 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré obmedzuje prevod pohľadávok zo spotrebiteľských úverov pre pohľadávky po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru (písm.b/) ako aj pohľadávky, ktoré sa stali splatnými ešte pred termínom konečnej splatnosti úveru (písm.a/). Neplatné zosplatnenie pohľadávky by so sebou nieslo následok v podobe neplatného postúpenia pohľadávky (keďže platne postúpiť možno len splatnú pohľadávku).

9.1 Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie „také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.“ (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.6.2010).

9.2 Následkom neplatného zosplatnenia pohľadávky je s poukazom na § 17 zákona č.129/2010 Z.z. konštatovanie o neplatnom postúpení pohľadávky na žalobcu; § 17 citovaného zákona totiž ustanovuje, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu okrem prípadu, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

i/ ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného postupovať spotrebiteľský úver podľa zákona č.129/2010 Z.z. alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods.1 písm.a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a

ii/ prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

O takýto prípad nejde. S prihliadnutím na vyššie uvedené (bod 8.3 tohto rozsudku) sa pohľadávka platne nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru a zároveň k postúpeniu pohľadávky (22.3.2019) došlo pred termínom konečnej splatnosti úveru, ktorým je 25.6.2019. K postúpeniu pohľadávky tak došlo pred termínom konečnej splatnosti úveru; predčasné zosplatnenie úveru preukázané nebolo. Ak pohľadávku nebolo možné postúpiť z dôvodu nesplnenia podmienok ustanovenia § 17 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z., jej postúpenie inému subjektu je v priamom rozpore s ustanovením zákona a teda je neplatné s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka. Záver súdu prvej inštancie o absencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu tak nie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Uvedený záver je samostatným dôvodom pre zamietnutie žaloby bez ohľadu na ďalšiu (podpornú) argumentáciu súdu prvej inštancie; rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

9.3 Iba pre úplnosť odvolací súd dodáva, že ďalšia argumentácia súdu prvej inštancie vo vzťahu k záveru, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, nemá na konštatovanie absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žiadny vplyv; napokon na týchto záveroch (bezúročnosť a bezpoplatkovosť) súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil.

9.4 V súvislosti s poukazovaním žalobcu na iné rozhodnutia krajských súdov, vydané v obdobných veciach, je nevyhnutné uviesť, že až právny názor opakovane potvrdený Najvyšším súdom Slovenskej republiky je možné považovať za súčasť ustálenej judikatúry, pričom významnou je aj skutočnosť, či takéto rozhodnutie bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Odvolacie súdy teda nie sú pri rozhodovaní viazané názormi iných odvolacích súdov (hoci aj v obdobných veciach).

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nezistiac dôvody pre jeho zmenu (§ 388 C.s.p.) alebo zrušenie (§ 389 C.s.p.) postupom podľa § 387 ods.1, ods.2 ako vecne správny potvrdil, vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie aplikujúc princíp úspechu v spore nárok na náhradu trov konania správne priznal žalovaným.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaní 1/ a 2/ boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní, odvolací súd im priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).